

Jocs Florals Escolars 2021

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

Foto portada:
Cartell guanyador dels Jocs Florals Escolars 2021
de Martí Boukelmoune, alumne de l'Escola d'Arts La Industrial

PRÒLEG

Enguany es celebra la 30 edició dels Jocs Florals Escolars de la ciutat de Barcelona després d'un any d'absències literàries i personals per qüestions d'una covid19 que ningú no esperava que confinés i paralitzés el món i les persones.

Ens fa una especial il·lusió tornar als processos creatius d'escriptura a les aules dels centres educatius des d'infantil fins a postobligatòria. Una novetat de les bases ha estat la diferenciació entre poesia i prosa que abans formaven part d'una mateixa categoria. Un pas endavant.

Som en un punt de reformulació de la festa dels Jocs Florals Escolars que no tenen com a propòsit la competitivitat i l'excel·lència, sinó impulsar el gust per l'escriptura al llarg de les nostres biografies per poder endreçar i entendre les vivències, els pensaments i les emocions de les nostres cosmogonies en forma de ficció o de descripció de les “nostres realitats”.

Tenim el propòsit que la mainada i l'adolescència, la futura ciutadania barcelonina, de diverses llengües, identitats i sensibilitats, s'engresquin a escriure, llegir, escoltar i badar per comprendre la transformació constant dels seus camins vitals. Als orígens de tot, a les beceroles, queda lluny aquell jove poeta de vint anys, Jacint Verdaguer, quan el 1965 va entrar vestit de pagès català mutat al Saló de Cent a recollir les seves poesies el premi especial i l'accèssit a l'Englantina.

Ara en ple segle XXI, aspirem que tothom es deleixi a contar o inventar històries, seves o d'altri, en tots els formats possibles (àlbums il·lustrats, còmics, en formats digitals amb fotografies, vídeos, amb tot els avenços TAC) perquè Barcelona té una tradició literària amb tot d'autors en una pila de llengües i mirades des dels inicis dels temps que hem de sostenir en aquest relat barceloní.

Entre totes hem de construir la Barcelona literària que s'inspira en el seu patrimoni, el cinema, la natura, les noves tecnologies, la cultura però per sobre de tot per com pompen i glateixen els seus cors, delits, caps i desigs de qui hi viu.

La Barcelona que ha demostrat ser capaç de conciliar la tradició i les innovacions més radicals dels seus protagonistes amb més de 300 llengües familiars o d'origen que escriuen i es reconeixen en la llengua dels JF, el català.

Agrair a totes les persones docents, les direccions, els Serveis Educatius i l'alumnat com a protagonistes d'aquests canvis. Una menció especial, a les tres dones que han estat membres d'aquests Jocs Florals Escolars d'aquest curs 2020/21, l'Anna, la Mariona i la Tània, per la feinada de les lectures, però per sobre de tot, de la tria amb criteris com la qualitat i sofisticació dels textos, la creativitat, l'originalitat i la capacitat d'escriure de forma col·laborativa, o no, davant d'una fita titànica de les joves ànimes ciutadanes.

A l'horitzó, la Barcelona literària que casarà amb Barcelona Poesia, literàpolisBCN, i tantes altres propostes culturals que fan bullir la ciutat comtal.

EL MONSTRE PETIT

Vet aquí una vegada el protagonista de la nostra història, un monstre. Un monstre simpàtic, amable i juganer tot i que una mica entremaliat. Vivía envoltat de bons amics i tenia un munt de coses per sentir-se afortunat, però hi havia una cosa que no el deixava ser feliç: era un monstre petit, molt i molt petit. De fet gairebé no se'l veia quan caminava pel carrer o quan havia d'anar a comprar al supermercat. A l'escola, altres monstres es burlaven i se'n reien pel fet de ser tan i tan petit. El nostre monstre cada cop se sentia més insegur, més trist i amb menys ganes de jugar i divertir-se.

Els seus amics van cansar-se de veure'l així i van decidir posar fi a aquella situació. Van reunir-se amb el petit monstre i van proposar solucions al problema. Volien aconseguir que el monstre es fes més gran, i deixés d'estar trist.

- Hauràs de fer vuit àpats al dia i així engreixeràs ràpidament. - Proposava el monstre vermell.
- Podries fer exercici els set dies de la setmana, dues vegades cada dia. D'aquesta manera segur que et faràs gran. - Va dir el monstre amb els pèls arrissats.
- He preparat aquesta potinga que m'han recomanat uns col·legues que farà triplicar el teu pes en menys d'una hora! - Va dir emocionat un altre monstre de la colla.

El petit monstre va passar-se les següents setmanes provant i provant incansablement totes les opcions possibles, intentant que el miracle es fes realitat. Cada cop s'angoixava més i més en comprovar que res no li servia i que continuava sent petit, minúscul, menut i esquifit. Va perdre totes les esperances en veure que els seus esforços no servien per a res.

Un dia, quan estava amb els seus amics, els va agrair tot el que havien fet per ell, però els va demanar que paressin de buscar solucions, ja que potser era moment d'acceptar que sempre es quedaria així, com era. Va ser aleshores quan el monstre més savi es va apropar a ell i li va dir:

- Potser podem pensar què ser petit té les seves coses bones i que les hauries d'aprofitar i acceptar ser feliç amb elles.
- No ho sé... Jo... La veritat que no sóc capaç de veure aquestes coses que em dius... - Va respondre ensopit el petit monstre.
- Doncs bé, tu ets el monstre més veloç i àgil de tots nosaltres.
- Si... - Va dir el petit monstre sense gaire entusiasme.

De cop i volta la resta d'amics van començar a intervenir sense pausa, pletòrics, emocionats, mentre el petit monstre els escoltava amb incredulitat.

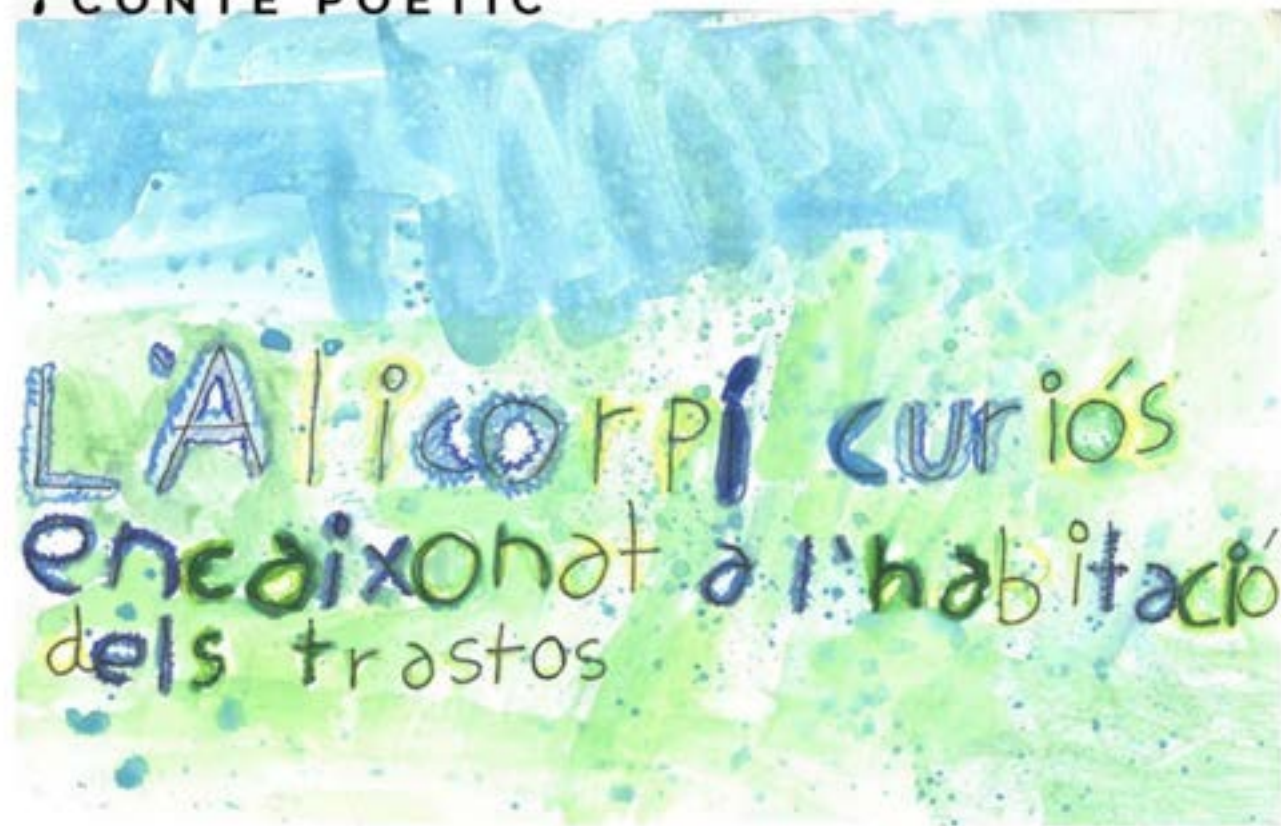
- Sembles més jove del que realment ets.
- Tots et veuen amb tendresa.
- Pots passar desapercebut quan ho necessites.
- Pots amagar-te millor!
- Arribes a llocs on la resta no podem arribar.
- Tens més espai per dormir, ja que el teu llit resulta molt més gran.
- Sempre és genial abraçar-te!

El petit monstre no s'ho podia creure, però la llista de coses bones no acabaven, i els seus amics no podien parar de sumar coses a la llista. Va ser en aquell moment quan es va adonar que mai s'havia aturat a pensar en tot el que acabava de descobrir. I va començar a entendre que potser la felicitat no depèn de la grandària o la mida, si és petit, diminut, mitjà o enorme, sinó que el secret està a saber que sempre hi ha alguna cosa bona en allò que no ens agrada.

CONTE POÈTIC

ALICORPINS

Sant Jordi 2021

VET AQUÍ UNA VEGADA L'ALICORPÍ ENCAIXONAT EN UNA HABITACIÓ PLENA DE TRASTOS.

COMENÇA A ENRAONAR AMB CADA OBJECTE PERQUÈ TÉ MOLTA CURIOSITAT PER CONÈIXER-LOS. VA DESCOBRINT QUINS SÓN ELS SENTIMENTS DE CADA TRASTO I ES QUEDA AL·LUCINAT AMB TOT EL QUE LI EXPLIQUEN.

L'ALICORPÍ, DECIDEIX FER-NE UN CONTE PLE DE FRASES POÈTIQUES.

VOLS QUE TE'L LLEGEIXI?

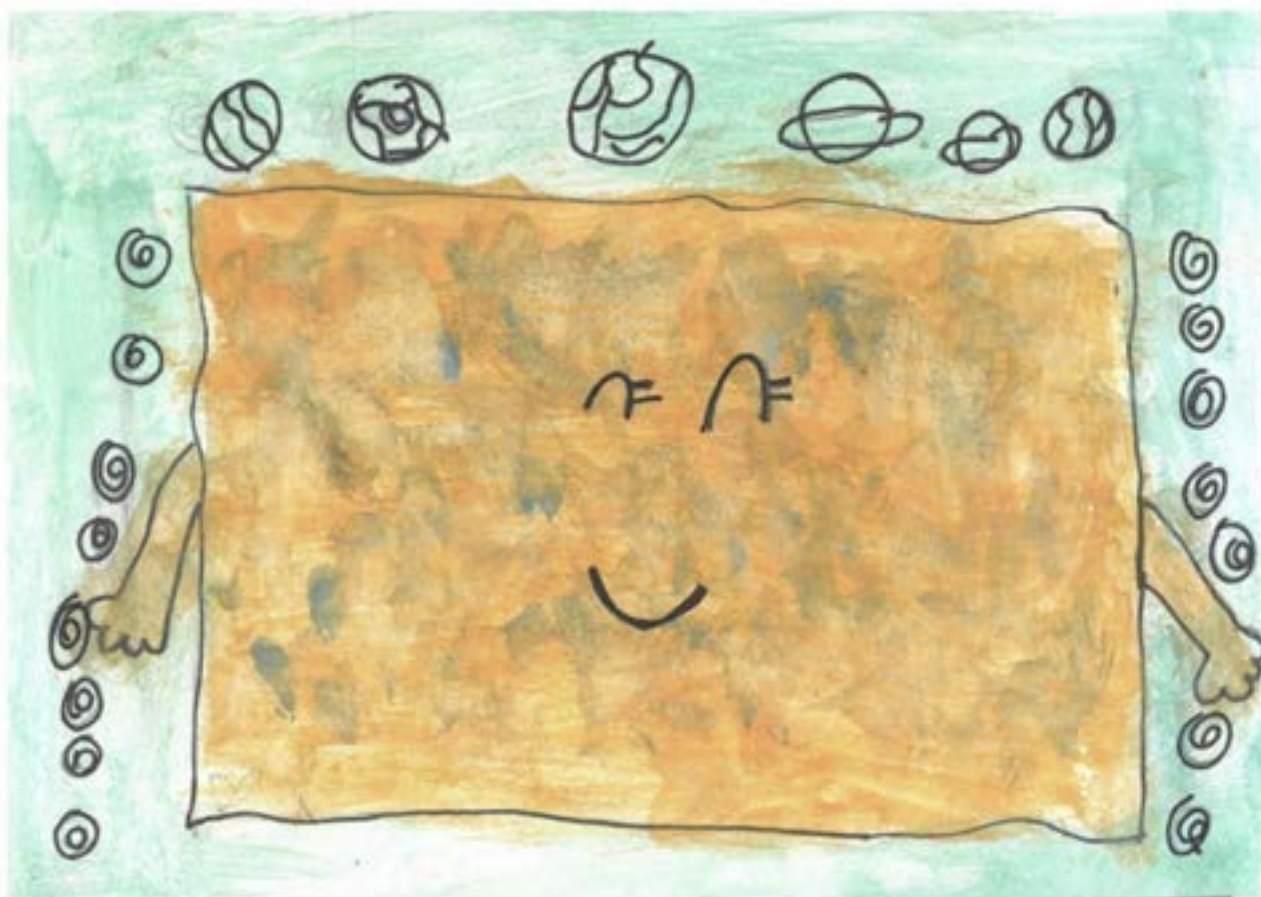
L'HABITACIO DELS TRASTOS
SE SENT MOLT ATABALADA
PERQUE TÉ MAL DE PANXA
DEL POC ESPAI QUE HI TÉ.

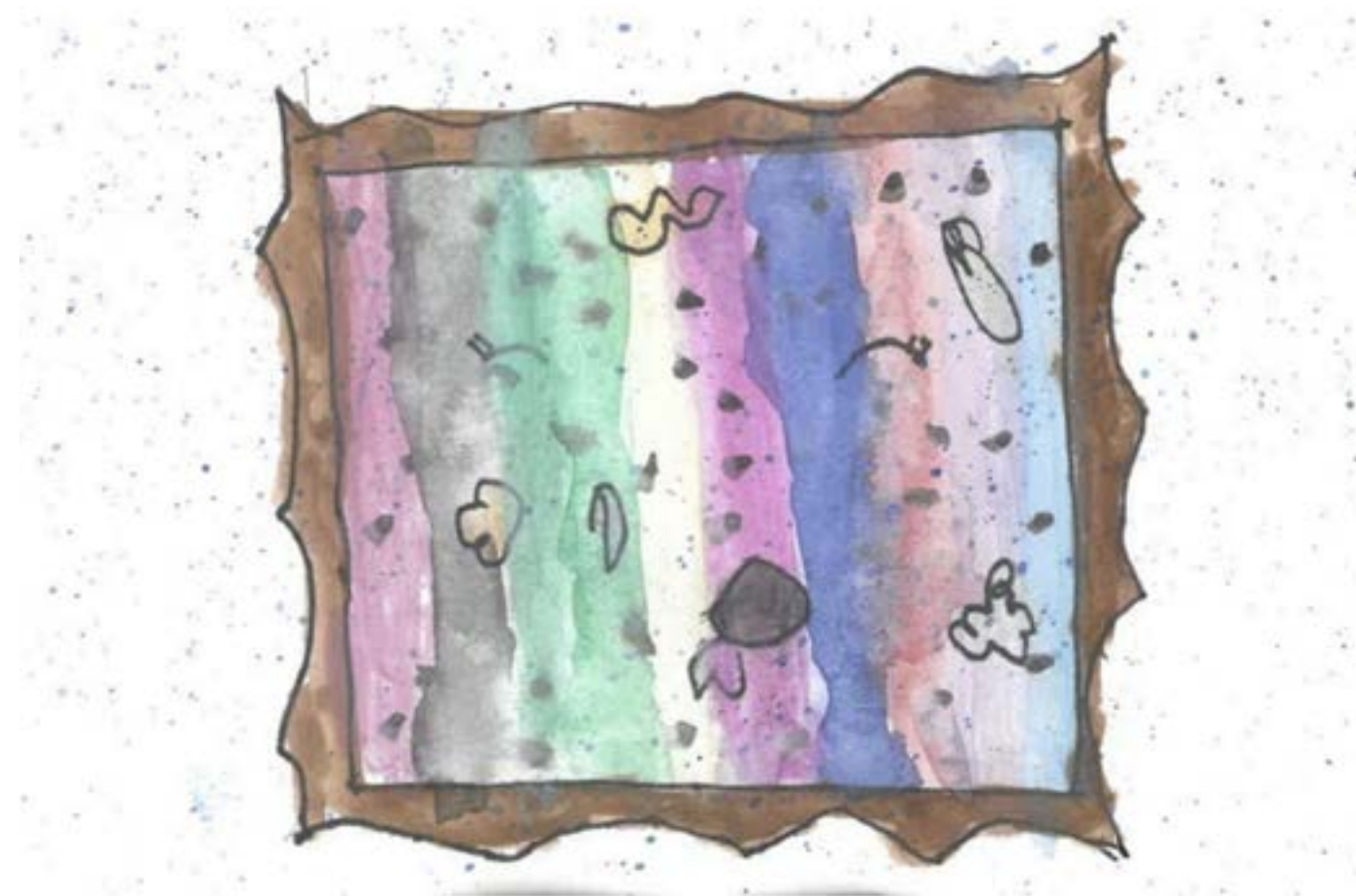
L'HABITACIÓ DELS TRASTOS
A VE GADES. SENT QUE LI
MANCA L'AIRE DE TAN APRET-
ADA DEL POC ESPAI QUE HI TÉ.

PERÒ L'HABITACIÓ
DELS TRASTOS
DIU QUE RIU D'UN NEN
QUE HI HA DINS PERQUE
FA MOLTES
TONTERIES
LLI FA PESSIGOLLES
AURA D'AGLES

LA PARET DE L'HABITACIÓ DELS
TRASTOS DIU QUE ACARICIA LES
COSES QUE ES TROBA PER QUÈ ES
CARINYOSA I LI AGRADA QUE LA
TOQUIN AMB DELICADESA.

EL QUADRE DE L'HABITACIÓ DELS TRASTOS
DIU QUE TASTA LA PINTURA
PERQUÈ HI TE TOTS ELS COLORS
I VOL SABER SI ESTÀ BONA.

EL MIRALL DE L'HABITACIÓ DELS
TRASTOS DIU QUE FA GUSTATU MATEIX
PERQUÈ T'HÍ ESTÀS REFLECTIŦ
I NO ENTÉN PERQUÈ NÓMES HÍ VEU
TRASTOS.

LA DIADEMA DE HABITACIÓ DELS FRATS
 T'PORB CURDEAR-JE EN RELS
 KABELLS DESPENTINATE RER LE POTSR
 TENENRULLS.

ELS GUANTS DE L'HABITACIÓ DELS TRASTOS

DIVEN QUE ESTAN TRISTOS
PERQUÈ HAN ANAT A PARAR
A UN PAÍS CALOROS
I NINGU SE'LS POSA.

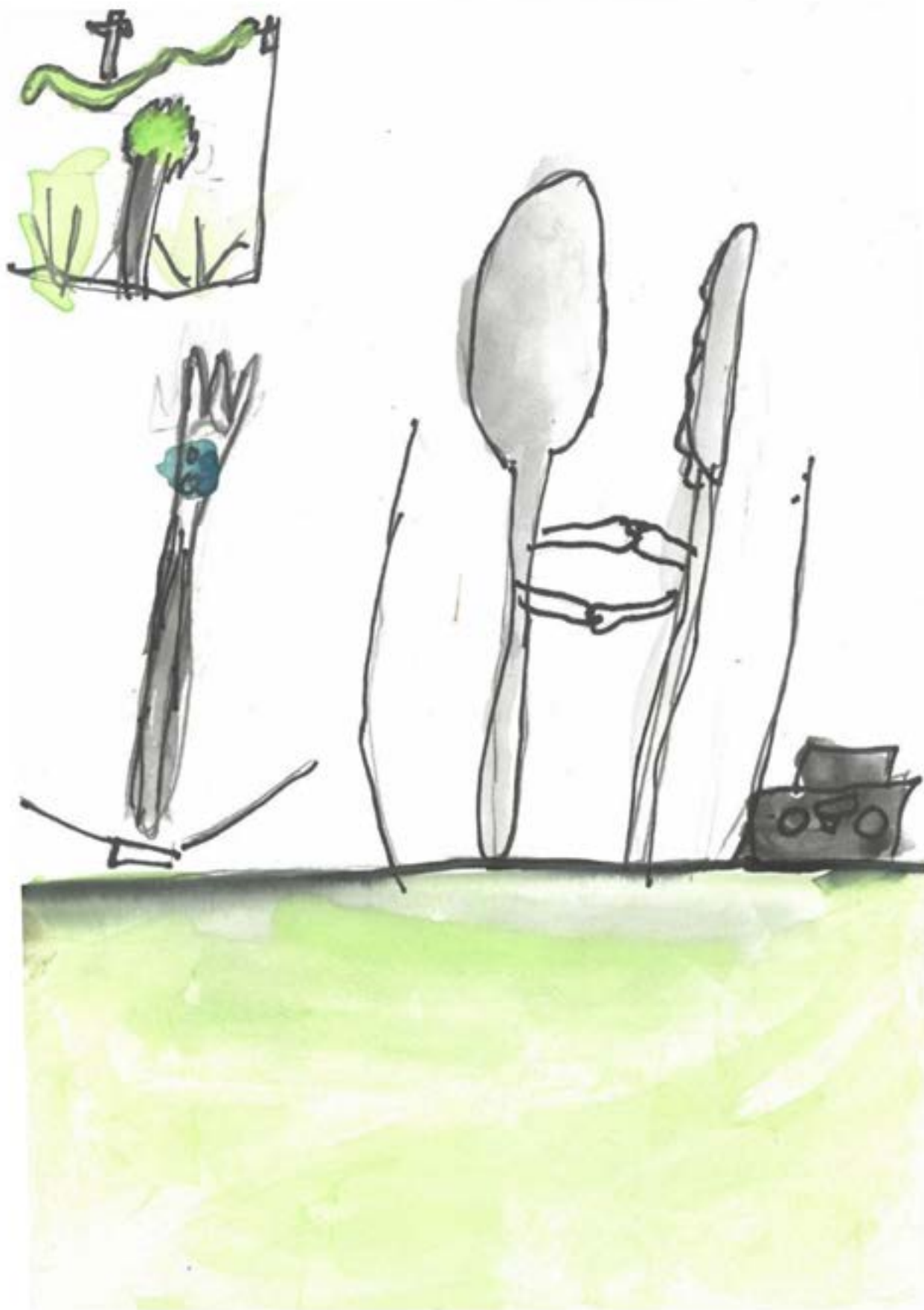
ELS CALÇOTETS DE
L'HABITACIÓ DELS TRASTOS DIVEN
QUE TASTEN LA BRUTÍCIA DE
LA PELL DE LES PERSONES I
VOLDRIEN ENTRAR EN UNA
RENTADORA PLENA DE PANTALONS.

EL GOT DE L'HABITACIÓ DELS
TRASTOS DIU QUE ENSUMA UNA
FLOR QUE LI HAN POSAT DINS
PERQUE LA REGUEN.

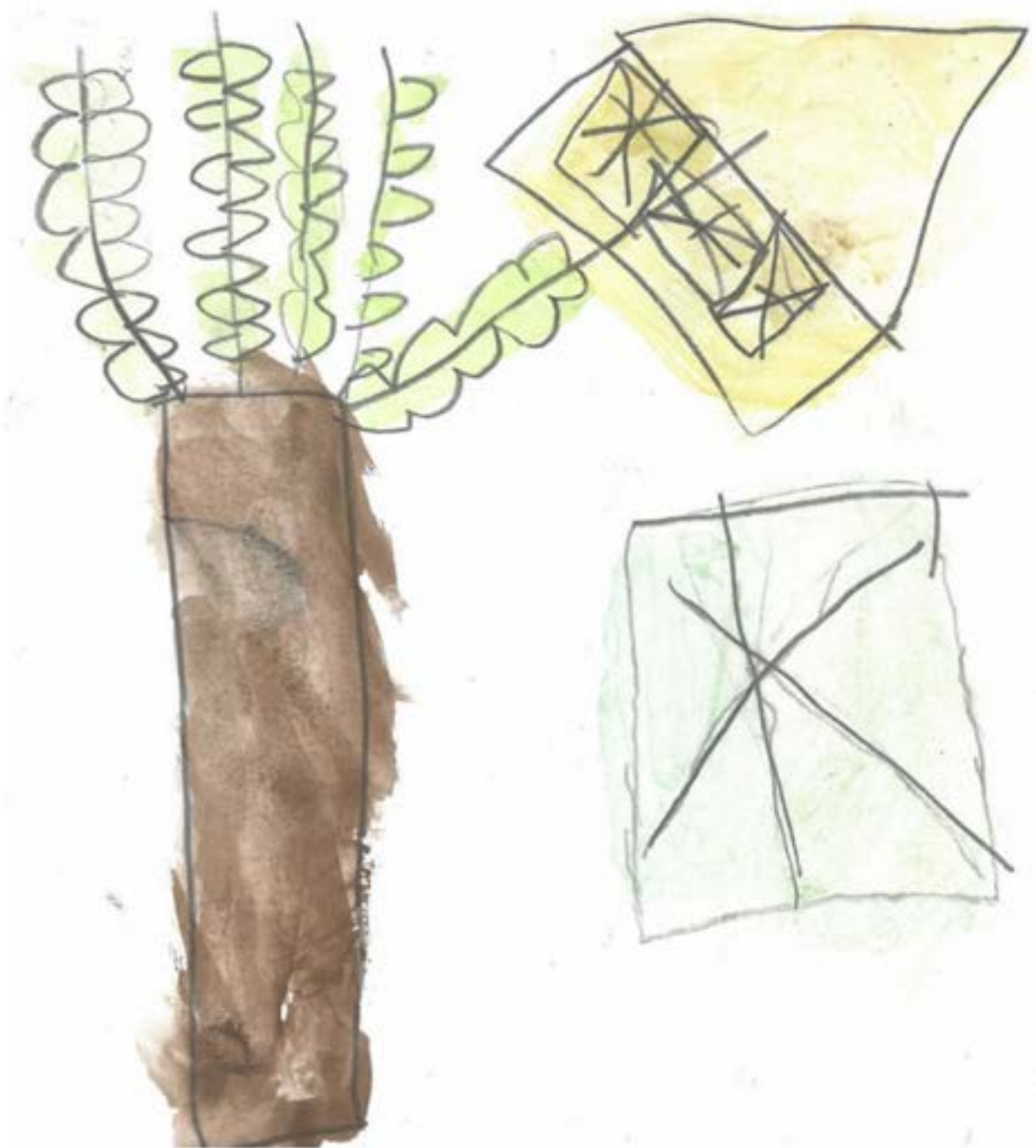
L'OLLA DE L'HABITACIÓ DELS
TRACTOS DIU QUE ENSUMA LES
BOMBOLLES DEL VAPOR DE
L'AIGUA BARREJADES EN OLI
I QUE LI PROVOQUEN MOLTS ESTORANTS

LA COLLERA DE L'HABITACIÓ
DELS TRASTOS DIU QUE
BALLA AMB EL GANIVET
PERO NO S'ADONA QUE
LA FORQUILLA SE'LS
MIRA ENTRISTIDA.

EL LLADIS DE L'HABITASIÓ DELS TRASTOS
 DIU QUE PER LA PELS DESCOSITS
 PER QUÈ FEIA MOLT I MOLT TEMPS
 QUE NO LI PREGUNTAVAN COM SESENIA

L'ARBRE DEL PATI DE LA CASA
DIU QUE SOMIA ENTRAR
A L'HABITACIÓ DELS TRASTOS
PERQUÈ AL·LUCINA
AMB L'ENRENOU QUE ESTÀ PASSANT.

L'ALICORPÍ, DES DE L'HABITACIÓ
 DELS TRASTOS AGRADA MES VIURE QUE L'
 ORLANDA I EN VOLANT PERQUE A L'ESCOLA
 LI SÓN DE TRASTOS HI VIU
 MOLT BONS QUE COMPANYS

A2. Alumnat del cicle inicial d'educació primària (POESIA)

ESCOLA BAIXERAS

Pseudònim: *Unicorns*

Autor/s: Clase tot l'alumnat del grup classe de 1r de primària

ANIMALS DEL MAR

La colla de primer
 us ensenya el seu poema
 que ha fet amb moltes ganes
 escollint un gran tema.

El tema es el mar
 i tots els seus animals
 hem començat a rimar
 per oblidar els nostres mals.

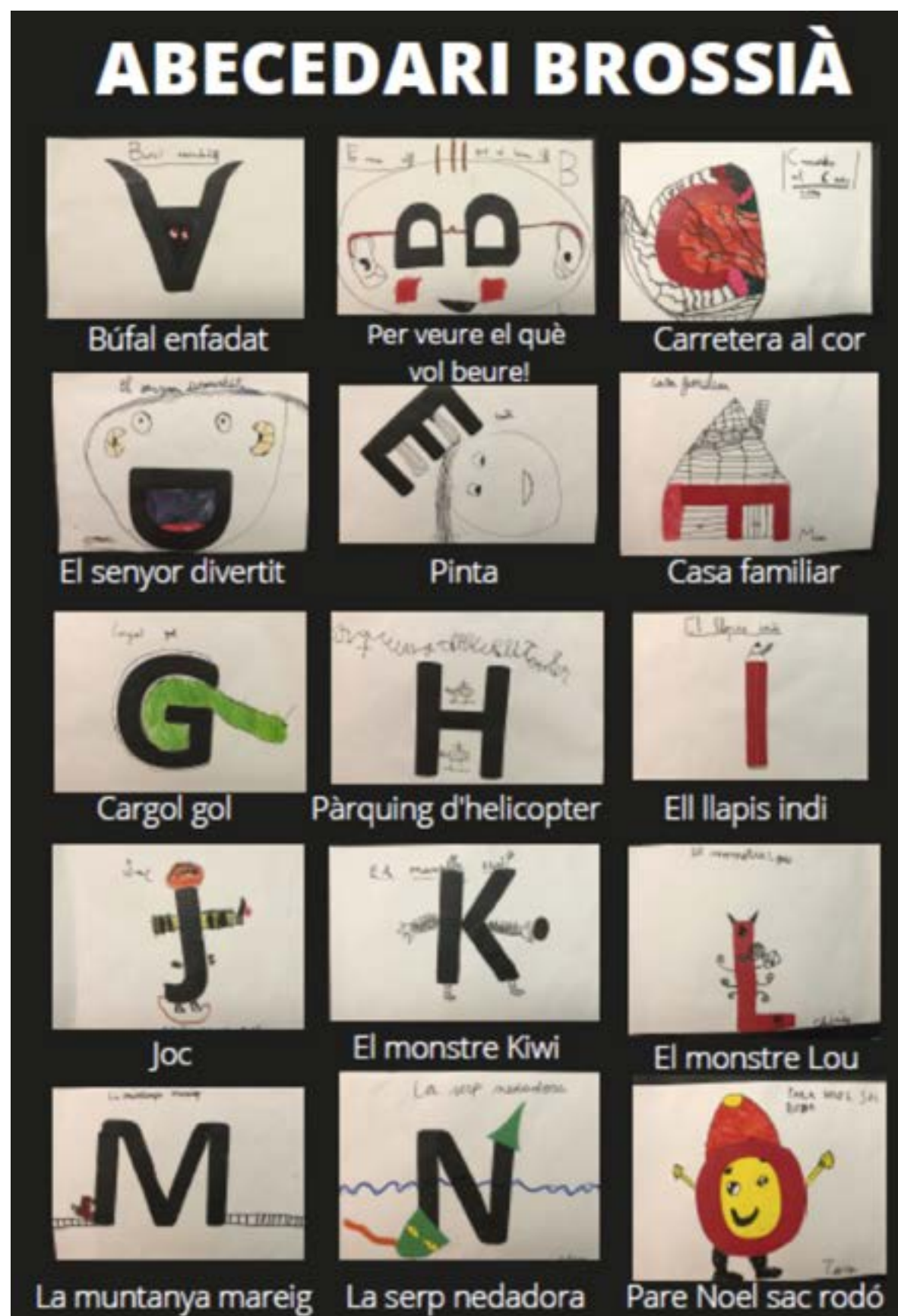
Comencem amb la balena
 que te la panxa plena
 i seguim amb el tauró
 que mai té calor.

El més juganer, el dofí
 diuen que té el morro fi
 i a la ballarina llagosta
 que la trobem a la costa.

Amagada darrera una roca
 s'ha trobat una orca
 jugant amb un gran pop
 que balla música pop.

Voldriem també parlar-vos
 que tots aquests animals
 estan molt espantats
 perquè viuen dins del mar
 amb brutícia i molt de plàstic.

A nosaltres ens fa fàstic
 i suposem que a tothom
 és per això que hem de canviar
 per millorar el nostre món.

EN JAN, LA CLARA I LA MÀGIA DEL DIBUIX

Hi havia una vegada a l'any 2020, en temps de confinament, una nena que es deia Clara. La Clara era una nena de 9 anys baixeta i primeta, però molt forta i àgil, pèl-roja, de pell molt blanca i pigada. Els seus cabells eren llargs i sempre els duia despentinats com si l'envoltés el vent. Els seus ulls, que sempre estaven imaginant, eren d'un color verd blavós. Li agradava vestir amb roba còmoda de colors vius i sempre portava els canells plens de polseres que sonaven al seu pas. Era simpàtica i alegre i li agradava molt fer nous amics, però quan s'enfadava... Millor no estar al seu davant! La Clara tenia un amic que es deia Jan. El Jan era un nen de 9 anys com ella que vivia al mateix replà. Era alt i prim, encara que li agradava molt menjar dolços, i era una mica mandrós. Tenia els ulls de color marró i el cabell curt, rinxolat i negre com el carbó. Li agradava vestir sempre amb colors foscos. Era molt eixerit i trapella, però també molt despistat, tant, que gairebé podia oblidar-se del seu nom! En Jan tenia un gos gros, de color canyella, jove i simpàtic que es deia pastanaga i que el seguia a tot arreu.

Ja feia un mes i mig que eren a casa perquè tothom estava confinat a causa de la Covid-19. La Clara passava moltes estones imaginant històries, dibuixant i llegint i en Jan ocupava el seu temps fent pastissos, jugant a bàsquet al passadís de casa, tocant el piano i, quan els seus pares podien, fent jocs de taula. Malgrat que intentaven divertir-se i fer coses que els agradaven, enyoraven sortir al carrer, anar a la plaça a jugar amb els seus amics, anar a l'escola, anar a veure als avis i moltes coses més. En Jan i la Clara es trobaven molt a faltar tot i que cada dia es veien i xerraven, de vegades una mica a crits, des dels balcons de casa seva.

Davant de casa tenien un *Palo Borracho* que sempre havia estat molt bonic i florit, però aquell any... No sabien què li passava; no floria... Tots dos nens el recordaven amb estima i enyorança. Un dia a la Clara se li va acudir que podien recordar el seu arbre dibuixant-lo. Aleshores, van treure al balcó tots els seus colors i un full ben gran. La Clara molt decidida va començar a dibuixar. El Jan, però, anava pensant com ho faria, quins colors necessitaria, per on començaria,... Quan de sobte, va veure com el Palo Borracho anava recuperant la vida. Els ulls d'en Jan es van obrir com plats. No entenia què estava passant; era màgic! Va girar-se per avisar a la Clara d'allò que estava passant i, bocabadat, va veure com cada traç que feia la seva amiga feia reviure l'arbre. Que feia una branca, aquesta li naixia a l'arbre, que dibuixava una fulla, apareixia a l'arbre. En Jan, al final, va entendre què estava passant i va cridar a la Clara per explicar-li.

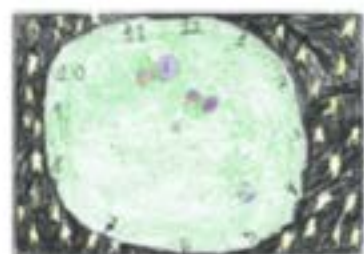
- Clara, Clara, mira el Palo Borracho! Tot allò que dibuixes es fa realitat!

La Clara en veure-ho, no s'ho podia creure. Però, decidida, va començar a dibuixar petites punxes al tronc que anaven apareixent al tronc de l'arbre. Tots dos amics miraven el Palo Borracho mentre la Clara anava dibuixant petites flors de color rosa i blanc que anaven florint a l'arbre. Tots dos nens estaven meravellats en veure com recobrava vida el seu arbre i, en aquell moment, en Jan va tenir una pensada; li va dir a la Clara que dibuixés un pardal i ella ho va fer i, quan va acabar de dibuixar-lo, l'ocellet ja feia saltirons damunt d'una petita branca. Llavors, tots dos van començar a pensar qui més podria viure en aquell bonic arbre i en Jan, de seguida, va dir que segur que també hi viurien bé una família d'esquirols. La Clara no va dubtar ni un moment i es va posar a dibuixar-los i, de seguida, quatre petits esquirols corrien amunt i avall del tronc. Aleshores, en Jan va tenir una altra gran idea; va acostar el seu petit piano a la finestra i va començar a tocar una música ben alegre i aquelles boniques notes van començar a aparèixer al dibuix de la Clara i a escampar-se per la seva petita ciutat omplint-la d'alegria. Tots dos amics estaven entusiasmats i van pensar que, potser, els seus poders podien ajudar a vèncer aquell virus que feia tants dies que els tenia tancats a casa. Però, com? Pensant, pensant i mirant la gran paret de maons marrons que tenien davant dels seus balcons, se'ls va ocórrer dibuixar-hi finestres i una gran porta blanca. La Clara anava dibuixant i en Jan tocant el piano quan, de sobte, aquella nova porta va anar obrint-se poquet a poquet... Els nens no podien parar de mirar i, quan la porta es va obrir de bat a bat, se'n van adonar que era l'entrada a un altre món. Els dos nens es van mirar i van tenir la mateixa idea: i si la Clara els dibuixava a tots dos entrant per aquella porta? I pensat, dit i fet! En un tres i no res, estaven entrant dins d'aquell nou món amb una motxilla plena de colors, la llibreta màgica per poder sortir-ne quan els calgués i, clar, acompanyats d'en Pastanaga que saltava d'alegria i anava ensumant tot allò que trobava i guaitant per protegir als seus amics de qualsevol cosa que els pogués passar en aquell món desconegut. Sense saber com, havien entrat a un món sense Covid on podien jugar amb els seus amics, córrer, cantar, xerrar i abraçar-se sense dur mascareta. Això era un somni!

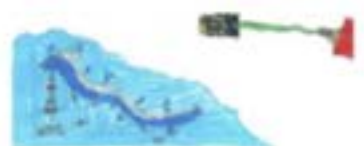
La Clara i en Jan no van poder vèncer el virus, però sí trobar estones per compartir amb els seus amics i la gent de la seva petita ciutat. Cada tarda van establir una hora per obrir la porta, van anar convidant als seus veïns i van organitzar trobades, celebracions, jocs, xocolatades. Des d'aleshores, tothom, en aquella contrada, sap de la màgia del dibuix i coneix la història de la Clara, en Jan i en Pastanaga. I, quan el confinament passi, seguiran trobant-se tots per celebrar que plegats s'ho passen molt bé.

PERSPECTIVES (O COM VEURE LES COSES DES D'UN ALTRE LLOC)

Les agulles del rellotge
son cotxes que viatgen
en el temps.

Un cable és com una
anguila que té
electricitat.

Un riu és una ciutat
amb els peixos nedant.

Un calendari d'advent
és com un quadre de
xocolata.

El planeta es una
síndria que dona vida.

El gelat és neu de
colors. Mmmmm... !

Un rellotge és una
roda que roda i que
roda a totes hores.

Un cinturó és una serp
que ens agafa ben fort!

El paraigua és una flor,
però no fa bona olor.

Un ordinador és un
llibre que mai s'acaba.

El rellotge marca com
puja i baixa el sol i la
lluna.

La finestra és un
quadre on els dibuixos
tenen vida.

L'arbre és un gegant
que batega

Una maduixa és un
caramel que m'agrada
molt.

Les estrelles són
peixos que naden al
mar.

L'avió és un ocell que
vola pel cel.

Un gat blanc és un
núvol de neu.

L'ascensor és una
caixa que puja i baixa.

UNA MERAVELLOSA VOLTA AL MÓN

Hola! Soc el Jordi, un alumne de 6è. La meva escola està just davant del mar. Un mar que m'hipnotitza sobretot quan els mestres em demanen que faci feina. La meva classe és molt rara, això vol dir que sovint té idees estranyes, genials, però és la meva classe i m'agrada molt. Un dia estàvem fent matemàtiques quan, de sobte, el director semi obrint la porta i treien el cap va dir:

- ¡Bon dia a tots i totes! Tinc una notícia molt important que donar-vos.

I aleshores, seguidament va entrar a l'aula.

En un moment va aconseguir que passés allò que només passa quan la mestra està moooooolt enfadada, s'havia fet un silenci solemne. Sens dubte tothom es preguntava què podia ser aquella cosa tan important que motivés al director a fer-nos una visita... Tot seguit aquest va continuar:

- Hem rebut un correu del Departament d'Ensenyament. Vol que aquest any les proves de Competències Bàsiques de sisè siguin diferents, pràctiques. Així doncs, vol que els alumnes donin la volta al món per a descobrir, quina és la meravella més meravellosa del món actual. Per resoldre l'enigma, us repta a esbrinar un recorregut desxifrant els rodolins que hi ha amagats en cada una de les meravelles. Per la qual cosa, el primer i de partida és: "Si amb les feres vols lluitar, al colossal amfiteatre hauràs d'anar"

I en acabar, tal com havia vingut, el director va marxar...

Dos dies després, anàvem tots i totes carregats amb les motxilles al port de Barcelona. Ens disposàvem impacients a embarcar cap a Itàlia. Doncs havíem descobert, gràcies a la Bruna, que el primer destí era, definitivament, el Colosseu de Roma.

Impressionats pel monument, uns i altres ens vam dispersar buscant ferotges el segon rodolí. Tots menys el Pol i el Martí que, com sempre, imaginaven lluitar com gladiadors. I ves per on, a dins d'una de les gàbies, penjava amagadet el rodolí:

"A la ciutat de pedra enterrada, la següent pista serà trobada"

Quin desastre! Per manca d'acord, els nens van acabar a Egipte i les nenes a Jordània. Bocabadades elles, al final d'un estret congost, una colpidora ciutat de tons vermells les sorprenia, era l'espectacular Petra. I quina meravella! Sense deixar de contemplar però, la Montse, en caure-li l'anell, va trobar, en una petita esquerra, un altre rodolí:

"És el palau més admirat i per amor a una princesa dedicat"

I els nens, mentrestant, gaudien de la honorífica i antiga meravella, la piràmide de Gizeh, on per més que van cavar, malauradament, cap rodolí ens van trobar.

- Manel, soc la Tina. Digueu als nois que ja tenim el rodolí de la propera meravella, ens retrobarem a l'Índia, d'acord? Al Taj Mahal!!!! Piiiiiiiiipp...!!!

El sol és una bombeta
que il·lumina el
planeta.

La lluna és una
bombeta que brilla a la
nit.

Un autobús és un
personatge d'Among
Us.

La motxilla és un lloc
on guardar un secret.

Un dibuix és una
fotografia que surt de
la mà.

Escollir una cançó és
respirar aire amb
música.

La caputxa d'una
dessuadora és una
tenda de campanya
petita i la resta és un
camp.

Classe 3r

Pseudònim: Aquàtics

(producció col·lectiva)

Embadalits per aquella meravella on s'ensumava tan d'amor... amb un xic d'espècia per aquí i un xic d'espècia per allà, sobtosament dos companys es van enamorar. I al capvespre, passejant pel jardí sota un sol ponent, entre les branques d'un dels xiprers hi havia el rodolí següent:

“Camina que caminaràs, que la muralla no t'acabaràs”

I allà que hi érem, enmig de la Gran muralla xinesa. Asseguda a terra, esgotada i sense esma, la Laura va dir que ja no podia seguir caminant... o apareixia aviat el rodolí o la que desapareixia era ella. Afortunadament per a ella, així va ser:

“Una ciutat al cim de la muntanya, les vistes des d'allà són una canya”

- Què carai, és la joia de l'Imperi Inca, el Machu Pichu!!- va cridar l'Hugo anomenat “el Cholo” perquè juga molt bé al futbol.

I és que ell ho sabia millor que ningú, doncs era nascut allà. Efectivament, entre pedra i pedra es va trobar un altre rodolí:

“És l'estàtua tan alta i tan divina, que a la ciutat abraça i al·lucina”.

Envoltats de carioques i davant el gran i magnífic Crist Redemptor tot era possible. Quin tip de ballar samba que ens vam fer... Quin ritme més esgotador... Un copet per aquí i un copet per allà i la Maria, molt hàbilment, al peu de l'estàtua l'última pista va localitzar:

“Si la darrera meravella vols trobar, agafa aire per a una piràmide pujar”.

- Vinga, som-hi que ja arribem! Aquesta és la definitiva!... 353, 354...- animava com de costum el Marc.

I és que en acabar de comptar havíem pujat un total de 365 esglaons, un per cada dia de l'any, de la piràmide de Kukulkan, la més visitada i majestuosa ciutat Maia, Xixén Itzá. Allà dalt, dins d'una mena de torre, l'Oriol, de sobte i casualment, va llegir, amb alguna dificultat, la paraula “Barcelona” de la samarreta que portava un turista panxut. Era un avís. Havíem de tornar a casa.

Cansats i abatuts però, no ho fariem sense gaudir, ni que fos per unes hores i per insistència de la Raquel, d'un descans a les platges de Cancun... Síííí, quin relax... Tot i així, encara no sabíem quina meravella era la més meravellosa del món.

- Tu ho saps? Au, som-hi, ja pensarem durant el trajecte...- va dir en Pau.

Un cop a casa, per fi teníem clara la resposta. Mantenir-se junts i viure a la fantàstica ciutat mediterrània de Barcelona era sens dubte la meravella més meravellosa del món...

- I el pa amb tomàquet!!! - Va dir en Pep.

C2. Alumnat del cicle superior d'educació primària (POESIA)

ESCOLA CAN CLOS

Pseudònim: *Animal Graveyard*

Autor/s: **Abdoul Bangoura, Carlos Adrián Obada, Ahmed Gul Nawaz, Amna Gul Nawaz, Leandro Lionel Hernán Saer, Lomote Basma Zaaf, Perla Chantal Recio Pérez, Gabriel Saez Martínez, Laura Amaya Flores, Libertad Noguerras García, Nan Zheng Huang, Nine Mushkudiani, Raquel Medina Fernández.**

MONTJUÏC

A Barcelona hi ha una muntanya que es diu Montjuïc,
un lloc diferent on hi passeja molta gent.
Espai verd, ben natural...
No hi ha un altre igual!!!

Els seus miradors privilegiats ofereixen la possibilitat
de gaudir de vistes aèries de tota la ciutat.
El mirador de l'Alcalde, amb vistes al mar,
és una balconada espectacular.

Des del mirador del Migdia veiem tota la ciutat quieta
fins el riu Llobregat com si fos una maqueta.
El mirador del Castell, la muntanya corona,
i de visita guiada o lliure es passa una bona estona.

Al Mirador de Miramar podem admirar
dues escultures femenines de Josep Clarà.
A Barcelona hi ha una muntanya que es diu Montjuïc
Un lloc diferent on hi passeja molta gent.

Espai verd, ben natural...
No hi ha un altre igual!!!
Pujant Montjuïc a la dreta hi ha quatre jardins de poetes
que barregen flors i lletres.

Al jardí de Jacint Verdaguer poemes recordem
i als parterres de gespa descansem.
Al jardí de Joan Maragall, turistes amb xandall
I d'altres visitants passen amunt i avall.

Al jardí de Joan Brossa hi ha tres àrees de joc
i una zona de pícnic que per descansar és un bon lloc.
Al jardí de Costa Llobera podem veure el port,
ple de cactus és i no li bufa el vent del nord.

A Barcelona hi ha una muntanya que es diu Montjuïc,
Un lloc diferent on hi passeja molta gent.
Espai verd, ben natural...
No hi ha un altre igual!!!

D1. Alumnat d'educació especial d'educació primària (PROSA)

ESCOLA LEXIA
Pseudònim: *Les Síndries Divertides*
Autor/s: **Classe de les Síndries**

LA SUPER CLÀUDIA I EL REL·LISCAMENT DE LES PARAULOTES

La Clàudia té 11 anys, és una noia amb uns ulls tan blaus com el mar, molt alta, rossa amb molta quantitat de cabells llargs i rinxolats, com la Martina que és una companya de la seva classe. Té molt bon caràcter, és amable i afectuosa.

Però té un problema, que li preocupa molt, no controla la seva ràbia quan li diuen paraulotes. I quan està rabiosa comença a fer la “batidora”. La batidora consisteix en marejar als amics i fer-los mal.

Quan la Clàudia es posa agressiva, el Víctor, el seu millor amic, l’ajuda amb el gua màgic fent-li massatges perquè es tranquil·litzi.

Però un dia, jugant a futbol va començar a ploure molt i no va poder jugar. Es va posar sota un arbre per protegir-se dels llamps i li va sortir la ràbia, però no estaven els seus amics i amigues per ajudar-la.

De cop li va caure una pilota encesa amb foc, la volia xutar per marcar un gol. I quan la va tocar, va notar una descàrrega elèctrica. Aquesta energia li va passar uns poders.

Un dels poder consistia en marcar gols sempre. Es va apuntar a una lliga de futbol i va aconseguir fer guanyar al seu equip.

També gràcies a la descàrrega elèctrica, el seu cos va quedar recobert d’una substància que feia que no li afectessin de les paraulotes. Així va poder dominar la seva ràbia, i quan li deien una paraulota, li rel·liscava i contestava amb un somriure.

La seva ràbia estava controlada dins seu. I a partir d’aquell dia tot li va anar bé.

Ara nosaltres a la classe disposem d’aquest superpoder. Així quan ens insulten no ens afecta i ens rel·lisca.

Som súper, súpers guais i ajudem als companys.

D2. Alumnat d'educació especial d'educació primària (POESIA)

ESCOLA LEXIA
Pseudònim: *Els Apple*
Autor/s: **Classe Apple**

SENTO

La gent em diu:
jo vinc a buscar,
però jo mai la penso estimar.

Mars, oceans
i els ocells cantant

El mar està cantant
a la platja del meu parc.

Un gat està cantant
una cançó preciosa
a qui li dono una rosa.

Vull pintar
i pinto aquí a l'escola,
em vull relaxar.

Expressió,
comunicació,
que t'entenguin,
comprensió.

Que les paraules siguin netes,
que no s'embrutin
que el món no sigui gris
que la pirita i la maragda
facin un món tranquil.

Que ens tranquil·litzin les abraçades,
que no ens mani ningú
que no ens diguin el que hem de fer
que ens tranquil·litzin les onades.

Estació empatia,
Tranquil·litat dia a dia.

E1. Alumnat d'educació especial d'educació secundària obligatòria (PROSA)

CEE LA GINESTA

Pseudònim: *Llamp*

Autor/s: **Sergio Comas, Ian Crespo, Aina Dasquens, Aaron Domínguez, Carla Esteve, Adrián Ortega**

MISTERI A L'ESTACIÓ DE METRO FANTASMA

Un dia vam anar a l'estació de metro de la L4 de Barcelona, anomenada Correus, que està entre les estacions de Jaume I i Barceloneta. Aquesta estació va estar en funcionament des de l'any 1934 fins al 1972. Per anar vam demanar un permís als inspectors de TMB. Després d'uns dies vam rebre la resposta, hi podíem anar tot el nostre grup!!!

El grup format per l'Andreu, l'Anna, la Clàudia, en Santi, l'Aleix, l'Ignasi i la seva gossa Boira vam entrar a l'estació des de la boca antiga de metro que hi ha a Via Laietana amb passeig de Colom. Vam baixar a l'andana per les escales. L'estació estava destrossada, no hi havia bancs per seure i el terra estava plena de pedres i de forats. La Boira s'ho estava passant d'allò més bé agafant pedres i gratant els forats. La veritat és que donava una miqueta de por però el grup no en teníem (i la Boira tampoc).

llavors va passar una cosa que ens va deixar glaçats, de sobte vam escoltar el soroll d'un xiulet de fons, com si un metro anés a passar, tots miràvem però no hi havia cap tren. L'Andreu va dir que no era possible, que feia molts anys que per l'estació no circulaven trens. En Santi va començar a buscar explicacions, que si podien ser zombis, que si hi havia fantasmes... L'Aleix de seguida va dir la seva frase "això em dona mala espina". L'Ignasi amb el seu mòbil intentava il·luminar el túnel. La Clàudia i l'Anna intentaven agafar fort a la Boira que espantada intentava fugir.

El soroll va augmentar més i més i llavors vam escoltar com si estigués passant davant nostre. L'aire del tren circulant ens va despentinat. Ens vam mirar els uns als altres sorpresos i vam cridar: No pot ser cert!

Vam sortir corrents fins on estava el guarda de seguretat, Larry. Ens va preguntar per què corríem. Nosaltres li vam explicar el què havia passat, estàvem nerviosos i parlàvem tots alhora. En Larry ens va dir que el soroll que havíem escoltat era un metro històric de la sèrie 300 dels anys 80. QUÈ FORT! ERA UN METRO FANTASMA!!!!

E2. Alumnat d'educació especial d'educació secundària obligatòria (POESIA)

ESCOLA LEXIA

Pseudònim: *Els cavallers de la taula rodona*

Autor/s: **Alumat classe Magranes**

PASSIÓ PEL CINEMA

Ens apassiona el cinema,
les pel·lícules poden ser de qualsevol tema.
Al mirar la pantalla podem imaginar
i diferents imatges podem pensar.

Si la pel·lícula és de terror
sentirem molta por.
Si, en canvi, és d'acció
tindrem molta tensió.

Amb les d'amor sortirem enamorats
i, amb les de comèdia, ben encantats.
Ens convertim en detectius amb les de suspens
intentant trobar els dolents.

Estem segurs que un bon moment hem de passar
si amb crispates i begudes ho podem acompanyar.
Les pel·lícules moltes coses ens hauran ensenyat
i tornarem a casa ben entusiasmats.

LA REVOLUCIÓ DELS PETITS

- ...i per això en Fluppy se n'ha anat. Ara està en un altre lloc que el cuiden molt bé i és molt feliç -diu la mare

Baixo el cap. En Fluppy és feliç aquí, a casa, amb mi. Cada dia després de l'escola, quan arribo a casa, em ve a saludar just entrar i remena la cua tot mostrant la seva felicitat i, els caps de setmana, sortim pel matí a passejar amb la mare. Ens ho passem la mar de bé! No té sentit que se n'hagi anat, jo l'estimo i crec que ell també! Però si se n'ha anat potser això de que m'estima no és cert. De sobte, la mare em sacseja suaument el braç tornant-me a la realitat de la qual m'havia desconnectat per segons i em diu:

- Manel, que m'escoltes? Estàs molt cansat, oi? Me'n vaig i et deixo dormir. Un petó de bona nit. La mare em fa un petó i tanca el llum i la porta. Tanco els ulls i m'oblico a deixar de pensar-hi.

Quan em llevo no parlo amb ningú i vaig cap a classe amb el cap baix. Quan arribo m'assec i espero a que la Marta, la mestra, reparteixi la feina que ens toca fer avui, càlcul ràpid. Quan tinc el full sobre la taula, agafo el llapis i em preparo.

- Val nois i noies, comencem! -diu la Marta i a continuació posa en marxa el cronòmetre.

Miro el full però alguna cosa ha canviat! Ja no hi ha números sinó lletres! Parpellejo i torno a mirar el full. Sí, no ha estat producte de la meva imaginació, al full hi ha escrita una frase. Crido a la Marta:

- Marta, pots vindre?

- Vinc! -respon ella i camina cap a la meva taula- què vols Manel?

- No sé que ha passat però la fitxa ha canviat i ja no hi ha operacions!

- Com?

- Que ha canviat. Què no ho veus? Ara hi posa "quedem a les 18.00 al tercer banc del parc contant des del forn".

- Però si... -comença a dir la Marta però s'interromp a ella mateixa, fa una cara estranya i seguidament esclata a riure.

- Ai! Per això em vaig fer mestra! La imaginació dels petits és una cosa que m'encanta! -murmura per a ella mateixa però jo la sento.

Quan se'n va em quedo donant-li voltes al tema. Qui vol quedar amb mi? És una trampa? Potser el que vol és segrestar-me diu una veueta dins el meu cap. Quines tonteries! Ningú em vol segrestar! Segurament serà un nen que vol ser amic meu. Un amic que fa aparèixer lletres en un paper? em torna a dir la mateixa veueta. Sí, ha estat molt estrany tot allò. Potser el nen té superpoders! No, no. Quines bajanades! De camí cap a casa decideixo que hi aniré. No perdo res fent-ho!

Fa una estona que soc al banc i encara no ha aparegut ningú. Estic començant a pensar que tot això ha estat una broma pesada d'un nen o nena. Quina pèrdua de temps ha estat venir aquí! Hauria d'estar pensant en el Fluppy! De sobte una persona s'asseu al meu costat i em diu:

- Hola, ets en Manel, veritat?

Aixeco el cap esperant trobar un adult però el que veig no és cap adult. És un nen! Més o menys de la meua edat, alt, prim i amb la cara rodoneta.

- Em dic Pere Monfort i formo part de la nova associació anomenada LRDP, La Revolució Dels Petits. Estic aquí perquè ens han informat que ahir vas patir el que nosaltres anomenem "mentidetes", veritat? -diu en Pere

Intento mirar a veure si ahir vaig dir alguna mentida però no me'n recordo. Sense estar del tot segur li responc:

- Crec que t'estàs equivocant, jo no recordo haver mentit a ningú ahir

- No, no. "Mentideta" em refereixo a que un adult en va mentir. A veure, a tu ahir la teua mare et va dir que el teu gos havia marxat de casa per anar a un lloc on es troba bé i feliç, veritat?

- Sí-sí

- Però la teua mare et va mentir. Sí, el teu gos ja no és a casa però no se n'ha anat a un lloc on el cuiden molt bé...

- On està, llavors? -pregunto preocupat

- És mort. Sento haver-t'ho de dir així però és la veritat.

Mort? En Fluppy mort? I la mare no me'n va dir res?

- Sé en el que estàs pensant Manel. La teua mare no t'ha dit la veritat sobre el TEU gos i et sents indignat per això. Com et pot haver mentit si ella et porta dient que no s'ha de mentir des de que vas néixer! Doncs perquè és adulta i els adults són uns hipòcrites!

- Sí! Són tots uns hipòcrites! -crido amb ràbia

En Pere em mira de reüll i em diu:

- No saps el que vol dir ser un hipòcrita veritat?

- Mmm, no -reconec avergonyit

- Resumidament, quan una persona és hipòcrita és quan diu que un comportament és incorrecte i està malament i després aquesta persona fa justament el mateix que ha dit que estava malament. Bé, al que anava. La teua mare t'ha mentit perquè és una adulta més que creu que els nens som massa petits per algunes coses. Ens fan això per protegir-nos, sí, però enganyant-nos no ho fan bé. Per això hem fundat el LRDP, per fer saber als adults el que pensem!

- Em sembla molt bé però perquè m'expliques tot això?

- Perquè volem que t'uneixis a nosaltres! Voldries?

Rumio sobre tot el que m'ha dit i em sorprèn al veure que estic d'acord en tot. En resposta a la seva pregunta faig que sí amb el cap.

- Doncs ja ho tenim tot enllestit llavors! -diu en Pere i s'aixeca per anar-se'n- aquest dissabte a la plaça d'aquí al costat farem una reunió. A les 18.00. No faltis!

I gira per marxar.

- Un segon! Tinc una última pregunta! Com és que la Marta no ha vist el missatge a la fitxa de càlcul ràpid?

- Els adults ens subestimen Manel! Es creuen més llestos i superiors que nosaltres quan en veritat no ho són. Ens veuen com éssers tontos i infantils i s'obliden que un cop ells també van ser petits. Es sorprendrien al saber la d'idees i propostes que tenim! Bé, adéu Manel -respon en Pere i marxa.

Han passat uns quants dies des de la conversa amb en Pere i és dissabte. Avui m'he llevat molt neguitós per la reunió. He estat tot el dia inquiet i a les 17.30h he sortit de casa. Ara ja sóc a la plaça i veig que comencen a reunir-se molts nens en un punt. Vaig cap allà i veig en Pere posant ordre i demanant silenci. Quan tothom calla, comença a parlar:

- Benvinguts i benvingudes a l'associació LRDP! Tots heu estat seleccionats perquè heu patit alguna "mentideta" o perquè un adult ha infravalorat la vostra feina o perquè quan heu explicat un succés increïble, els adults no us han cregut i us han deixat en ridícul...

Els nens i nenes fan crits d'aprovació

- ... doncs no us preocupeu més perquè hem ideat un pla! Tot seguit ho explicarà la persona amb la qual no haguéssim pogut fer res d'això i a la que tots hem d'estar agraïts, la nostra líder, la Joana Miralles!

Tot seguit surt una nena d'uns anys més que jo, baixeta i grassoneta i amb aspecte infantil de darrera d'en Pere. A primera vista sembla una nena molt tonta però quan els nostres ulls es creuen hi veig molta saviesa. Es posa a on abans estava en Pere i diu:

- Hola nenes i nens! Com ja ha dit en Pere, jo em dic Joana i seré la vostra líder d'ara endavant. Bé, comencem! El pla consisteix en que cadascú de vosaltres farà quedar en ridícul a un adult proper a ell/a davant d'altres adults. L'hora, el lloc i l'adult ja estan assignats a cadascú de vosaltres. L'únic que haureu de fer és deixar a l'adult en ridícul ja sigui explicant algun secret seu que només vosaltres coneixeu però que ells no ho saben o mentint-los descaradament i després dir-los que ells fan exactament el mateix i coses per l'estil. Feu volar la imaginació! Però deixeu-los en ridícul!

Els nens i nenes tornen a fer crits d'aprovació i es col·loquen en una fila per saber quin adult els hi toca. Quan arriba el meu torn un nen em diu el nom de la meva mare i em diu que li he de dir que sé que em va mentir sobre el gos davant d'altres pares de l'escola. Serà fàcil, penso per a mi mateix.

No és gens fàcil! Les mans m'estan suant i m'estic posant molt nerviós. Ha arribat el moment perfecte, és hora de fer-ho! Amb pas decidit camino cap a la meva mare, que està asseguda en un banc amb altres pares. Li tiro del braç suaument per cridar la seva atenció i em diu:

- Què vols Manel?

- Vull parlar amb tu, estic molt enfadat! -responc cridant. Guai! Ara tinc l'atenció dels altres adults

- Val però no em cridis. Perquè estàs enfadat?

- Fa una setmana em vas dir que en Fluppy havia marxat a un altre lloc on és feliç, veritat?

- Sí-sí -diu la meva mare insegura

- Però em vas mentir! En Fluppy és mort, ho sé! Perquè em vas mentir? No em mereixo saber la veritat? No ets tu qui contínuament m'està dient que mentir és dolent?-crido amb ràbia i una mica de tristesa

La meva mare es va quedar muda i poc a poc es va anar posant vermella. Finalment va dir unes poques paraules:

- Ho sento Manel, de veritat. Em pensava que era el millor per tu. Per protegir-te!

- I no vull que em deixis de protegir però no m'enganyis! A ningú li agrada que li facin!

- Ho he entès. Ja no ho tornaré a fer

- Gràcies -dic, li dono una abraçada i marxem cap a casa.

Quan arribem, la mare encén la tele i es posa a veure les notícies. De sobte, una cosa em crida l'atenció i giro el cap cap a la pantalla on veig a una dona que està dient:

- Sembla que avui hi haguéssim una mena de revolució per part dels petits de la casa. No sé vosaltres però jo he rebut una bona bronca de la meva filla. Tot això ho hem sabut per un missatge anònim on posava -agafa una carta i la llegeix- "avui hi haurà una revolució on els nens i nenes del barri us donarem una lliçó als adults. Ja veureu com demà canvien les coses". Doncs sí, ja ho crec que canviaran! Crec que gairebé tots els adults hem jutjat algun cop a un nen o nena injustament. Bé, això és tot per avui! Donem pas a la secció d'esports!

Em trobo amb la mirada de la meva mare i pujo les espatlles amb un somriure.

Ho hem aconseguit. La revolució ha fet efecte. Demà ho celebrarem amb en Pere i la Joana però, per avui, ja en tinc prou. Dic bona nit a la meva mare i me'n vaig al llit. Quan ja hi sóc, deixo anar un sospir de satisfacció i tanco els ulls.

EL DIA CRÍTIC

Cent trenta-sis.

Cent trenta-sis difunts.

Cent trenta-sis companys morts sense pietat per l'Institut d'Estudis Catalans.

Els accents diacrítics eliminats estaven dessolats: els havien etiquetat com a prescindibles, com a inservibles. Ja no existien. Eren fantasmes perduts en el passat que només perdurarien en el record dels filòlegs més nostàlgics.

Les paraules a les quals havien llevat el seu accent havien perdut la identitat, l'elegància natural. Se sentien nues, desprotegides.

Els accents diacrítics restants sabien que havien d'anar amb cautela: ells serien els següents. És clar, ara eren necessaris, però en qualsevol moment podrien ser descartats com els seus companys.

Algunes dièresis, amb la seva característica suficiència, reien de la situació, sabent que elles eren essencials. Tot i que molta gent no en coneixia el nom i les anomenaven “els dos puntets”, per tots era sabut que paraules tan elementals com “pingüi” depenien d'elles.

Els apòstrofs intentaven convèncer als accents diacrítics que el canvi estava bé, que estaven arrossegant normes ortogràfiques dels anys trenta, que calia innovar i acceptar la modernitat. Els guionets s'ho miraven des de lluny i es deien: “Ai, si Pompeu Fabra aixequés el cap...”

Les eles geminades es queixaven que se simplifiqués tant l'idioma, però confiaven que tard o d'hora es faria justícia.

Les hacs, nervioses, intentaven calmar-se pensant que ara els estudiants les tindrien més en compte, però no podien negar la seva preocupació, ja que, si havien anul·lat tants accents diacrítics (que almenys sonaven), era fàcil que les suprimissin a elles també, les lletres mudes de l'alfabet.

A dia d'avui, cinc anys després, gairebé tots hem oblidat aquell dia crític, però els supervivents encara en recorden la massacre i cada nit tenen malsons.

PÈL es desperta amb els pèls de punta.

SÍ ja no és tan positiu.

La MÀ s'ha amagat a la butxaca.

BÉ ha començat a portar-se malament.

DÉU té por de deixar de ser immortal.

VÓS ha perdut l'educació.

TÉ ha regalat tot el que tenia.

QUÈ ha perdut la curiositat.

SÒL ja no toca de peus a terra.

El MÓN ha perdut el nord.

SÉ només sap que no sap res.

MÉS ha decidit conformar-se amb menys.

I ÉS i SÓN ja mai tornaran a ser el que eren.

ASSAIG DE NOI A LA PEIXERA

Recordant Salvador Espriu (1913-1985), si cal, amb disculpes

Oh, que avorrit estic de la meva
petita, humida, tan circular peixera,
i com m'agradaria sortir-ne,
lluny de l'aigua,
on diuen que la gent és seca
i recta, i que mengen carn d'ovella,
que en són de pocapenes!

Aleshores, a la peixera, els peixos dirien
aconsellant: “Infant i peix,
a l'aigua creix”,
mentre jo, tot mullat, em burlaria,
per dins, de la seva mania
de no tocar de peus a terra.

Però no he de deixar mai de surar
ni de deixar-me portar pel corrent.
Car sóc un home d'aigua dolça
i estimo a més amb una
silenciosa exasperació
aquesta meva minúscula,
estrambòtica i apreciada peixera.

LA BRUIXA DE SANT GERVASI

Corríem pel bosc sense res als peus, com si fóssim bestioles esporuguides fugint dels crecs de les branques. Ens esgarrinxàvem les cames amb els esbarzers, i les ferides ens les empastifàvem amb la terra que havia quedat molla de la pluja de la nit anterior. Però tot això no ens feia res. Nosaltres, fermes com els roures i les alzines que ens envoltaven, seguíem corrent, i fent bots, i explicant històries, i xisclant, i rient, rient molt, massa i tot. Ah, com rèiem! De tants hihihhi i hahahaha el cap ens devia haver quedat buit com la closca d'una nou, i gairebé no podíem ni respirar, del riure que sortia de les nostres boquetes. Encara sort que no hi havia ningú més, en aquell bosc. Si algú ens hagués vist, de ben segur que ens hagués titllat de beneïtes o de tocades del bolet.

Aquella tarda, com cada dia, havíem sortit a buscar herbes per fer els nostres ungüents i remeis. De les tres, la Peronella era la més vella, i també la més sàvia. Vivía prop de casa meva, però aïllada de la gent del poble, sola. Quan baixava al mercat, els vilatans se la miraven amb recel, però no li deien res perquè, al cap i a la fi, ella els curava els mals i les ferides. Un dia, la Peronella em va demanar si volia aprendre a fer medicines, i si me'n volia anar amb ella i la Francesca al vespre, quan el sol s'amagava rere els arbres i els turonets. I li vaig dir que sí. Llavors, tant ella com la Francesca em van ensenyar a curar febres, mals de queixal, ferides, infeccions, mals d'amor i de mort... i ara les acompanyava pertot arreu, perfeccionant l'ofici.

- Goita! - va exclamar la Francesca, assenyalant unes flors grogues amb un ditet prim com una tija.

Els meus ulls d'ocell van seguir el caminet que la Francesca havia dibuixat amb el seu dit, fins que es van aturar sobre unes flors de calèndula. Vaig somriure, satisfeta d'haver reconegut la planta.

- Calèndula - vaig deixar anar molt fluixet.

-Sí, Dolça, calèndula - va dir la Peronella, somrient d'orella a orella.

Llavors, posseïdes, vam començar a fer bots com si fóssim puces i a cridar com boges. I vinga fer bots! Quin sarau! Els ocells van envolar-se i van fugir, esporuguits com ho estaven pels nostres crits. Algun porc senglar també va arrencar a córrer, potes ajudeu-me. Però nosaltres, que després de dues hores caminant havíem trobat la calèndula, seguíem xisclant, encara que no ens quedés ni veu ni esma. I llavors ens vam posar a riure, a riure com mai havíem rigut. I de tant riure vaig deixar anar algunes gotes de pipí. I ara ja sabíem d'on venia l'expressió "pixar-se de riure". I em vaig aixecar la faldilla, vaig abaixar-me les calces, em vaig ajupir i, ensenyant el meu culet blanc i fi com si fos de marbre, vaig pixar, com els cans. I això ens va fer riure encara més.

De camí cap a casa, vam parlar dels hòmens del poble, de criatures, i també dels nostres desigs més profunds. La Peronella ens va explicar que volia oferir els seus remeis al mercat de Barcelona, que a la ciutat en vendria més i es faria rica. Ens va dir que de tan rica que es faria es compraria un palau, i que ens hi convidaria cada cap de setmana, per riure i explicar contes i rondalles.

- Doncs jo ahir me'n vaig anar al llit amb en Guifré! - va exclamar de sobte la Francesca sense embuts, probablement perquè estava massa contenta i la llengua li anava a tot drap.

I llavors totes ens vam posar a riure un altre cop. Hihihhi! Hahahaha! Quina doneta, la Francesca, que cada nit dormia en un llit diferent. Em vaig preguntar si hi havia tants hòmens, al nostre poble, però no vaig poder treure'n l'entrellat perquè de seguida la Peronella em va interrompre:

- Escolta, Dolça, recita'ns unes de les teves poesies!

- Vinga, sí! - va dir la Francesca, amb una cantarella.

Vaig remugar per sota el nas. Em venia de gust continuar escoltant les històries d'hòmens de la Francesca, i els futurs que la Peronella s'imaginava, en els quals nosaltres també ens fèiem riques i beviem vi tot el sant dia. Tot i així, sabia que l'endemà a la mateixa hora tornaria a escoltar-ne, d'històries esbojarrades, així que em vaig limitar a assentir i a complaure-les.

- D'acord... Vejam si recordo algun vers... - vaig aixecar la vista cap al cel, buscant inspiració i deixant que els últims rajos de sol del dia em rostissin les galtetes. Però quan ja em disposava a empescar-me un poema sobre la bogeria d'aquella tarda gloriosa, la Francesca em va aturar.

- Ep, què hi fa aquella munió de gent al poble?

Vam baixar corrents, entrebancant-nos amb les pedres i fent-nos malbé els genolls. Totes les famílies havien sortit de casa seva, encuriosides. Vam sortir del caminet que duia al bosc, per fi havíem arribat al poble. Però a casa no se'ns va rebre gaire bé.

- Són elles, són les bruixes! Atrapeu-les! - va exclamar un home calb que ens mirava amb ulls de fàstic.

ESCOLA SADA KO Pseudònim: *Vint-i-vuit*Autor/s: **Júlia Fité Araújo**

Què passava? Què era allò? Què havíem fet? Massa preguntes per a un caparró que havia quedat buit de tants hihhi i hahaha. Ens van engrapar per darrere, a la Francesca la primera. Ens van dur a la Plaça Major, mentre ens deien que havíem malparlat de Déu, de Jesús, de la Verge i vés a saber de qui més. Ens van dir que nosaltres havíem fet que les vedelles morissin i que dels camps no en brotés ni una herbeta, i que per culpa nostra tots es morien de gana. El cap em feia molt de mal, de tanta remor, i vaig aclucar els ulls. I després, quan els vaig tornar a obrir, una corda m'envoltava el coll, i no tenia els peus a terra. Primer vaig pensar que volava, però després tot es va fer fosc i ja no vaig saber què més pensar. Potser en un futur llunyà les dones que eren diferents no es morien com jo em vaig morir.

* * *

La Mercè va deixar de pitjar les tecles de la màquina d'escriure i es va endur la cigarreta als llavis. Va fer una profunda pipada i va aixecar la vista cap a la finestra. Només hi va veure un París brut i lleig, molt diferent del de les postals. L'Armand havia sortit, com sempre, i a ella només li quedava la feina. "Després de set anys d'exili em trobo com el primer dia, però més vella. Faig una vida d'esclava, sense cap goig, només feina, feina i feina" va pensar, sospirant. Va somriure amb amargor, pensant que, al cap i a la fi, ella no era tan diferent de les bruixes del seu relat. Per a molta gent, haver deixat el seu fill Jordi a Barcelona a cura de la seva mare i, a continuació, haver-se embolicat amb l'Armand Obiols —un home casat— la convertia en una bruixa. Mercè Rodoreda, la bruixa de Sant Gervasi. Va riure sola. Era el 1945, i les coses no havien canviat gaire. Ser dona i tenir altres ambicions que no fossin cuidar d'un nen es veu que estava mal vist. Es va encorbar altre cop sobre les tecles de la seva vella Smith Corona i va fer l'únic que en aquell moment la mantenia en vida: escriure.

COM UN ÀNGEL

De tant en tant t'adorms a l'ombra del temps
i sota la llum càlida d'una alba glacial,
et confies al bell mig de l'eternitat,
com un àngel,
d'esquena al vent i a la realitat.

T'omplés del silenci de tristes melodies,
i desprenent-te del batec de la terra i la vida,
t'entregues sense esforç al record i a l'oblit,
com un àngel,
perdent-te entre anhels i grans utopies.

De tant en tant t'adorms a l'ombra del temps,
i sota la llum intensa d'un sol descolorit,
t'hi atures sense memòria ni consciència,
com un àngel,
entre mars de melangia i la teva innocència.

Et rodeja una aura de serenor immaculada,
i sense nom, passat ni propòsits,
teixeixes fantasies amb els dits ensangonats,
vom un àngel,
cosint gestos i paraules a cada alenada.

I així, sentint-te aliena a una terra complicada,
et vens a l'esclavitud d'una feina interminable,
entre agulles, llana i els teus ulls crítics,
com un àngel,
brodant solucions al que més et desagrada.

De tant en tant et despertes a la llum del present,
i sota el vent cruel d'una nit d'atzabeja,
unes mans arrugades et tallen les ales
no veus àngels,
romanen lluny d'una terra d'enveja.

Tornes a l'angoixa dels abismes i a la por
de laberints de cinisme, engany, hipocresia,
cors orfes mossegats i promeses trencades.
No veus àngels,
la foscor sobre els ulls talla la respiració.

De tant en tant recuperes aquell pedaç brodat,
i m'ensenyes amb orgull aquesta il·lusió a la qual,
lentament, has anat donant forma i vida,
com un àngel,
i ara un tros d'univers creix a les teves mans,
teixint, punt a punt, amb el fil de les paraules,
el que acabaran sent les nostres noves ales,
de molts àngels.

PLANETA

Planeta
petita esfera de vida fugaç,
extesa en l'espai
i temps d'un buit incommensurable.

Soc serp, entre galàxies fosques
i estrelles apagades
ara fredes i distants.

Prop del planeta,
petita llum n'hi il·lumina
les pupil·les dilatades
d'un humà simple,
simple com la roca.

La vida s'esvaeix,
absent tot sentiment
en aquesta terra deserta.
La realitat distorsionada d'un viatger llunyà.

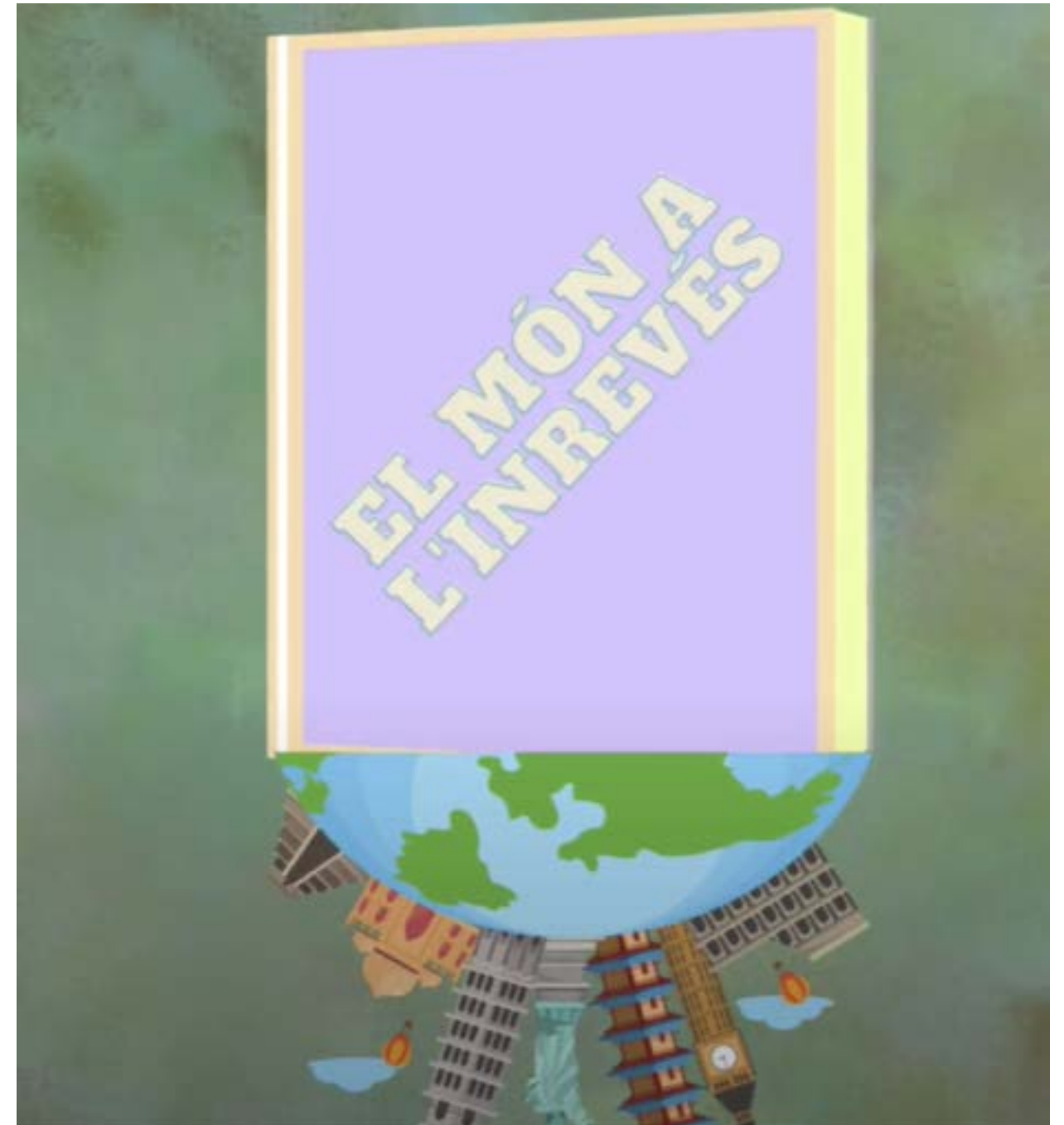
Les restes fòssils del demà mostren ferides d'ahir.
Sistema caníbal de color verd brut.
Verd viu, el color de natura extinta
envaeix la fantasia d'un record lleuger.

Pensament obscur,
distopia monocromàtica envaeix el cos paralitzat.

Planeta
petita esfera de mort permanent
extesa en l'espai i el temps
d'un buit incommensurable.

EL MÓN A L'INREVÉS

<https://drive.google.com/file/d/1Tu7FDrlAuR1ZwhSpDUeXvPw07UKITNoO/view?usp=sharing>

INSTITUCIÓ CULTURAL DEL C.I.C.

Pseudònim: *Caront*Autor/s: **Adrià Saz Guerra**

EPÍLEG

Embolcallat pels teus braços, m'adormo.
 Entre llàgrimes dolgudes, somicons,
 m'acaricies la galta ruborosa
 i em soltes la mà, amb fermesa, caic sol.

Obro els ulls i et busco, però ja no ets amb mi.
 En un mar de gotes llordes, enfosquit,
 cerco el meu reflex, eteri, s'ha esvaït,
 com pols i fum, com un eclipsi en la nit.

Endinso els dits en l'oceà intangible.
 Un gust metàl·lic m'absorbeix la veu,
 sentenciada a una perpètua mudesa
 d'uns llavis innocents, cosits, silenciats.

Precipita del meu cos la moneda.
 Intento subjectar-la, però em travessa,
 m'esquiva mentre m'omple d'impotència.
 La persegueixo, m'enfonso en or negre.
 Per cossos llisca i acala, s'allunya.
 Incorpora, desvetlla rostres pàl·lids,
 ànimes que l'Aqueront no creuaren
 i que, a Caront, l'òbol no entregaren.

Per la secular fretura em condemna,
 de per vida, i per mort m'acusa.
 A l'eternitat m'engatja i pignora.
 Sota la superfície m'ha clausurat.

Crido, colpejo amb forces la frontera.
 Observo el cel ofuscat per la barca,
 deturada per immòbils onades
 i, sense aire, finalment em desprenc.

Ara, ingenu de mi, omès i exclòs,
 comprenc que el diner és determinació,
 que la fi no és imparcial ni equànime
 i que Hades m'ha dreçat a l'inframón.

I. Alumnat d'educació secundària postobligatòria (batxillerat i cicles formatius)
 amb una edat màxima de 25 anys (PROSA)

INSTITUT MILÀ I FONTANALS

Pseudònim: *Descases*Autor/s: **Isaac Ballester**

M'HE HAGUT DE PINTAR PER DINS

La meva mare va morir, el meu pare és vell. Jo sóc jove. La meva mare va morir. El meu pare és vell, però no està sol. No pot estar sol. És dur això de l'edat... Tenim una mena de ritual, no sé molt bé com dir-ne. Ell s'oblida de les coses, de vegades jo també. Els dijous el vaig a veure. Ell no sap qui sóc. Sempre espero que, quan em vegi, em miri i em digui pel nom. No passa mai. El que sí que fa és dir el nom d'un carrer, un número, un pis, una porta... i comença a explicar una història.

Jo visc a la que havia estat casa dels pares. Tinc trenta anys, estic solter... i ara no tinc feina. La meva activitat principal és anar a veure el meu pare cada dijous, al meu pare, que no sap qui sóc. La veritat és que pocs records tinc d'ell. Treballava molt; era pintor de cases, encara que jo sempre he dit que era pintor de descases. Quan les anava a pintar, les cases sempre estaven buides. I sempre, sempre, totes les pintava de blanc. Sempre hi duia una llibreta, on enganxava trossos de la pintura que ell taparia amb color blanc. La veritat és que mai vaig parar massa atenció a les llibretes del meu pare quan vivia amb ell.

Però, fa poc, un dia que feia endreça, sí que en vaig obrir una. Dins hi havia llistes d'adreces de cases, noms de carrers, números de pisos i portes, i al costat de cada pis hi havia unes paraules escrites. M'hi vaig fixar i em vaig adonar que aquells carrers em sonaven i també algunes de les coses que hi havia escrites en aquella llibreta. Sí! Era allò que m'explicava quan anava a veure'l els dijous. Aquells noms de carrers, aquells números, i tot seguit aquelles històries que no tenien ni solta ni volta per a mi. La setmana següent vaig dur la llibreta quan vaig anar a veure el meu pare. Somrient va donar vida a les paraules que hi havia a cada full, a cada carrer, a cada número, a cada pis i a cada porta... Vaig quedar glaçat mentre ho explicava... A l'hora de marxar em va mirar fixament: "Fins demà" - va dir - "Bona nit, petit Joan". Una barreja de sentiments estranys em va venir a la gola i vaig anar-me'n cap a casa.

Cada dijous, ara, va seguir explicant històries tot passant els fulls de la llibreta. I em va tornar a dir pel meu nom, i aquest cop em va preguntar per la mare, i fins i tot per la Berta, la meva no-vieta de l'institut. Les cases despintades van obrir una escletxa de sol en la finestra del seu cap... Però, a mesura que les pàgines de la llibreta s'acabaven, també acabaven les seves històries i aquella finestra es va anar tancant. Al final, però, tot trist em va explicar que va haver de pintar la botiga de l'home que li havia venut durant molts anys la pintura blanca, un lloc ple de colors, de vida i d'alegria! Aquella feina li va trencar el cor. Va ser la seva darrera casa despintada. I també la darrera història que em va contar. Setmanes més tard, el meu pare va morir.

Sol, vaig tornar a casa dels meus pares. Al cap de pocs dies, vaig rebre una carta que m'informava que havia de deixar el pis. I no sé molt bé per què, però en aquell moment vaig agafar la llibreta del meu pare i vaig sortir al carrer. Vaig anar a una botiga de pintures i vaig comprar pintura blanca. I vaig pintar tota la casa. Tota de color blanc. Però abans d'acabar, vaig trencar un petit tros de paret i el vaig enganxar a un full de la llibreta. I vaig començar a escriure la història de la meva família: quan es van casar els meus pares, quan vaig néixer, quan vaig anar-me'n de casa, quan va morir la meva mare, quan vaig tornar per cuidar el meu pare, quan els seus records van tornar-se fum, quan va marxar a la residència, quan va morir... I quan em van fer fora i les històries d'aquell pis, ara despintat, es van fer fum, com els records del meu pare.

Ara visc en un altre pis, encara més petit. M'he hagut de pintar per dins per tirar endavant. Ara faig la feina que feia el meu pare: despintador de cases.

LLÀGRIMES PER SANT JORDI

En la tempesta, un llop s'endinsa,
buscant l'amor que havia perdut,
amb tanta fúria que el seu cor va trencar,
la ira va fer a bocins tot l'amor que ell sentia.

Sentia la seva prematura absència,
però la seva essència de rosa, encara era allà,
somiava amb una desbandada de corbs,
els quals van presenciar com queia la pluja, sobre la seva pell.

No sé si la seva unió era obra del destí,
o es l'amor el que els va mantenir units,
un amor format per una il·lusió,
una il·lusió no respectada, ni pel temps ni per la raó.

Les seves ferides anhelaven el seu tacte,
un cruel destí que va lligar-los,
agafant el seu pit, esgarrant el seu cor,
obra de la cruel fortuna,
s'apagava el seu darrer fulgor.

**Consorci d'Educació
de Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona